

מול פורט סעידי זוג ישראלים מצטלם על סיפון האונייה. מול בתיו האיטלקיים של נמל פורט-סעידי. לחלק מהישראלים לא היתה ויזה, והם נאלצו להישאר על האונייה. אותם שדאגו לוויזה ירדו בנמל, ורובם המשיכו משם לקאהיר. השוטרים המצרים גילו אדיבות רבה, ותהליך בדיקת הדרכונים ארך שניות. בפורט-סעידי, העיר הפטורה ממכס, רכשו ישראלים רבים מוצרי חשמל. הנשיא אל-סאדאת פטר את העיר ממכס, מכיוון שסבלה רבות בתקופת המלחמה, והוא רצה לשקם אותה.

(המשך מעמוד 63)

הישראלי היורה, שטרט ואמר פעם, פעמיים ושלוש שהוא אינו זקוק לוויזה למצרים, כי יש לו דרכון ואשה אמריקאיים, גם ניפנף בכל הזדמנות באנגלית במיכטא בתימי כבד. עכשיו הוא עומד להפסיד כמעט כל מה שיש לו.

את הבתים האיטלקיים של נמל פורט-סעידי.

וגם סקופ היה בנסיעה הזו: חבורת הישראלים שנסעה לקאהיר התנהגה למופת, עד כי קשה היה להאמין כי מרובר בישראלים. הם לא עשו רעש, הם לא בלטו בשטח, הם שילמו תשר למרדכי הסימפטי, גמאל, ששר להם

המצריים ועל הציפצוף המטורף שלהם נשפכו כבר טונות של ריו.

מה שלא נכתב הוא, שיש ישראלים היודעים להתנהג, והחכורה שירדה מאוריון היתה כזו. היא לא התנפלה על קניות, למעשה כמעט שלא רכשה מאום, פרט לגלויות או כופיות עם עאקל. למוכרת. באחת החנויות תלתיים פגש את החכורה השגריר הישראלי, משה

ששון. הוא לחץ ידיים. לא היתה התנפלות, השיחה התנהלה בשקט, בלי לעורר מהומה.

ליד הפירמידות זוהתה החכורה עליידי המצרים המקומיים, וקשה היה שלא להתפעל מהשיחות שהתנהלו בין הישראלים והמצרים: "רוצים שיקור פיות?" שאל בעברית מצרי בגלבייה, "רוצים גלויות?" והציע למכור את הגלויות בשקלים.

איך מסתובב הגלגל נערות-קרופיה אנגליות. הן גליות ג'יט-סט אוסטיאשן. המתפעלת את הקוינו על האונייה. מכינות את האלימונים ליד שולחן-הרולטה. בהמשך הערב היה השולחן עמוס.

מונולוג של מהמרת

מי שמיקצועו, מקבל הפסד בשקט. פה, על האונייה, לא ראיתי מהמרים רציניים. אולי אחד או שניים, שבאו כדי להמר.

מעניין אותי לשבת ליד ארם כזה, שידוע לשחק ודא ברמה שלי.

ההפסד הכריגוה שלי היה פעם ששיחקתי יומיים בבלאק ג'ק בלאסיוגאס והפסדתי 3500 דולר. הרווח הכריגוה היה 1200 דולר. הקאזינו הכי טוב שביקרתי בו היה בפאלמה — היתה בו אווירה מיוחדת. היינו קבוצה גדולה של מהמרים, ומי שרוויח באותו לילה פרץ את כל הכסף על החברה.

אני דווקא בעד שיפתחו קאזינו בישראל. למה שהכסף שאנשים מוציאים החוצה לא ישרא בארץ? בארץ יש הרבה מהמרים, המון קבלנים, המון בעל-עמרה, אנשים שיש להם כסף מהצד נוסעים לקאזינו להלכין את הכסף.

במקום לקחת מטוס, מלון וכל שאר הוצאות, יוציאו את הכסף בארץ. יש מספיק אנשים בארץ כדי להקים קאזינו. יש הרבה-הרבה מכורים. הרבה יותר ממה שחושבים.

אני לא מאמינה במול. ההימור זה ידע, העוה, מה זה ידע? אם אתה לא מבין, אתה זורק כסף. אם אתה מבין, אתה יודע איזה קלף לבקש, איפה לעצור ואיפה להמשיך. יש אנשים שמשחקים שנים, ובחיים שלהם לא יגיעו לרמה, ויש ב'דארם שתיכף לומר את הפרינציפ. כשאת משחקת, את צריכה לקחת בחשבון לא רק את הרווח, גם את ההפסד, ולשחק בחופשיות, בלי פחד. רק כך את יכולה ליהנות מהמשחק.

אני לא מכורה למישחקים, אבל בשאני בקאזינו — לא תוציאו אותי משם עד שלא יסגרו את הקאזינו, ולא סוגרים את הקאזינו עד שהב'דארם האחרון לא יוצא. ככה אני מוצאת את עצמי סוגרת ככל לילה קאזינו.

אני אוהבת לשחק, אוהבת את השקט, את המחשבה, אוהבת לשבת בשולחן עם מיקצוענים. בבלאק ג'ק הכי חשוב מי שיושב אחרון. אם האחרון יודע לשחק, הוא יכול לקרופייד.

הרבה פעמים ניסיתי להפסיק. לא יכולה. אני ב'דארם שעובד קשה מהבוקר עד הלילה, יש לי מיוון ואני גרושה הרבה שנים. יש לי שתי בנות שכל הזמן מנסות להוציא אותי מזה, ואומרות לי: אמא, שרק לא תפסידי. אבל הנה אני פה. מה אני יודעת מה קורה בעסק בחיפה? או אני מנסה להרויח פה את מה שאני מפסידה שם.

אם אפסידו וואלה, יום עאסל יום באסל.

אני הולכת עד הסוף בכל דבר. כהימורים, כמו אבנינוס. אני נוסעת לכל מיני קאזינוס בעולם. הייתי בשווייץ, הייתי בפאלמה, הייתי ברודוס והייתי בלאסיוגאס.

האמת? בסופו של דבר ההימור לא משתלם. לכן אני משתדלת לא לחפש את זה, אבל מה לעשות — כשאני כבר נקלעת לקאזינו, זה מפתה.

עד עכשיו אני מופסדת איזה 200 דולר, לא נורא. התחלתי להמר בסכום של 75 דולר. זה סכום התחלתי לא מריודעמה גבוה.

מה זה הימור? יש רופאים שממליצים לחולים שלהם שילכו להמר. הימור מביא אותך לעולם אחר לגמרי. אם אני יושבת שעה וחושבת, מתחלפות לי בראש מחשבות על החיים, על הביונס, מחשבות וראגות. כשאני מהמרת זה גורם לי לשכוח, אין לי ראגות בראש, חושבת רק על המשחק, לא, לא חושבת רק על רווח. מי שידוע להרוויח — יודע גם להפסיד.

בלי להוציא קולות

פה קאזינו על האונייה, כאמת כל הכבוד! יש לו רמה. כאמת הקרופייה מיקצוענית מאוד, וגם מנהל הקאזינו הוא בסדר גמור. רואים את זה עליו תיכף.

אני יושבת ליד השולחן של הבלאק ג'ק בשקט. ברד'כלל יושבים מסביב גברים, הם תמיד נותנים לי כבוד.

ביום הראשון על האונייה הגעתי לשולחן סחוטטה, עיפה. כשהתחלתי לשחק, לא הרגשתי את העייפות. באותו זמן הרגשתי כאילו נולדתי מחדש. ברגע שהרגשתי שמשפיק, שאני צריכה לקום, הרגשתי את העייפות. ברגעים כאלה אני יוצאת החוצה לקחת קצת אוויר למחשבה. לשכור את המתח. אחר כך אני חוזרת לשחק. אתמול בלילה שיחקתי עד קרוב ל-3 בבוקר.

ברגע שאני יושבת בשולחן עם ארם שלא יודע לשחק, משת מרגז לי. אני רוצה להעיר לו ולא יכולה. רוצה להגיד לו ולא אומרת, ואני קמה ומחליפה שולחן.

ב'דארם מיקצוען יודע שליך השולחן לא צריך להוציא קולות. צריך לשחק ככה בתנועות ידיים קטנות בלי לפתוח את הפה.

היה לי מיקרה באונייה נאברינו. אשת-קבלן, של בעלה יש כסף כמו מים והיא קמצנית-משהו-מהסרטים, שייקה בכמויות של כסף והפסידה, קיללה וקיללה משהו וזועה, אז הערנו לה.

קניות קטנות מול פני הפירמידה רוכשת חבורת ישראלים החנויות. נדהמו לגלות כי הכוללים המצרים שולטים בכמה מילים עבריות. הם היו מוכנים לקבל מהתיירים הישראלים אפילו שקלים.

הבאנו שלום עליכם, אחרי שבני אמרוסקי, קצין-הבידור של הספינה שר לכבודו את ערב של שושנים.

פרט להערה נכזית אחת, של אשה שראתה את התור הענק ביציאה מפורט-סעידי — שהיא עיר פטורה ממכס, ושביציאה ממנה נברקות המכונות ותכולתן — ושהעיר: "תראו איזה תורים יש להם כאן, או מה הם בוכים על האוואלי?" כמעט שלא נשמעו הערות גנאי.

היו אומנם הערות כסיגנון של "איזה ליכולך, איזו פרימיטיביות, כמה שהם שונים מאיתנו", אבל אלה נאמרו

בהתחלה השכנו שבאונייה הזו יחגוג השיעמום. אפילו סטארוס, הבארמן, כבר משפשף את ידיו בהנאה, כששני אנשי העולם הגדול מלמדים את אחת הנוסעות שלמשקה המפורסם קוראים קורבסייה. למרות שכותבים זאת "קורבסייר", לבסוף, מרוב עצבים, היא מחליטה להזמין אווה.

ישראלים מנומסים

היה נפלא להתעורר בבוקר, לפתוח את החלון העגול ולראות